
ZROZENÝ
V KRVI
MARCY JELL

ZROZENÝ V KRVI

Marcy Jell

Brno, 2026
Nakladatelství © SOLIS, 2026

Vydalo v roce 2026 nakladatelství Solis,
Příkop 4, Brno 602 00
web: http://www.solis-nakladatelstvi.cz,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
První elektronickou publikaci,
v pořadí 180. eknihu v edici SOLIS,
první elektronické vydání.
Autor © Marcy Jell
Obálka ©Marcy Jell, Canva, Chatgpt
Ilustrace © Anežka Kocmanová
Korektura, redakce a sazba:
Kristýna Zatloukalová, Michaela Nová,
Kristýna Tichá

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí
být kopírována či jiným způsobem rozšiřována
bez výslovného povolení nakladatele.
ISBN

978-80-88568-56-8 epub
978-80-88568-57-5 PDF

Celý příběh je smyšlený.
Věkové doporučení 18+

Anotace

Říkají mu Monstrum. A rozhodně ne proto, že by měl slitování.

Nikolaj Titov se narodil se jménem, které budí strach. V jeho světě se slabost neodpouští, krev znamená moc a pravidla existují jen proto, aby se porušovala.

Nina měla vždycky slabost pro nebezpečné muže. Jenže tenhle je jiný.

Ve dne studuje, v noci sešívá rány v ilegální aréně, kde se za chyby platí životem. Myslela si, že už viděla všechno.

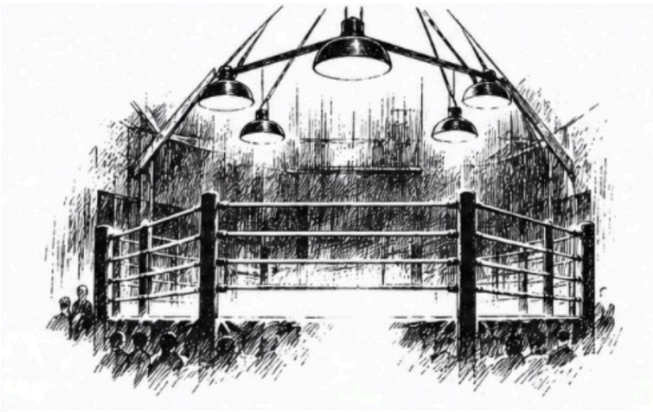
Dokud se jí do cesty nepostavil on.

Muž, kterého by nikdy neměla chtít. A už vůbec ne tehdy, když jeho krev patří někomu, kdo stojí mezi nimi.

Jenže některá pokušení jsou silnější než rozum. Některé rány sahají hlouběji než pod kůži.

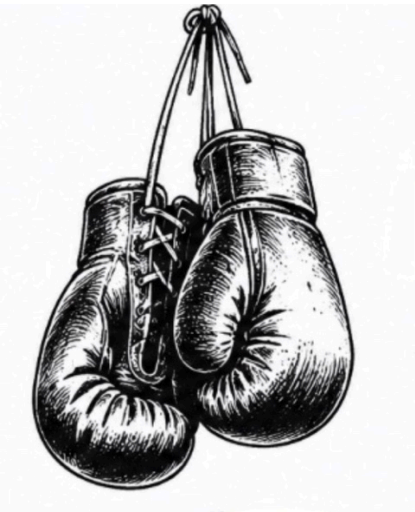
Některé zápasy nezačínají v ringu. Protože narodit se jako Titov znamená jediné.

Buď budeš vládnout. Nebo tě pohřbí vlastní krev.

EPILOG BOSS

1 DÍL – 17 LET OD POSLEDNÍHO UTKÁNÍ

FREYA

„Uhni,“ bouchla jsem se smíchem Zanea do ramene.

Bylo to ale úplně stejné jako bouchnutí do skály. Nepohnul se ani o centimetr.

„Myslíš si jako, že když jsi teď dospělá, což si sakra vůbec nemyslím, můžeš do mě bouchat?“ ušklíbl se.

„Mohla jsem předtím, můžu teď a rozhodně to hodlám dělat i v budoucnu,“ smála jsem se.

„Ty, Dariusi?“ zavolal Zane z domu. „Tvoje žena je docela švihlá. Myslíš, že se ti to povede změnit?“

Byli jsme na Santorini, v tom ráji, kam jsem se tak ráda vracela, a opět jsme se tu sešli všichni.

„Ne, to se mi rozhodně nikdy nepovede změnit,“ odpověděl mu můj muž, který seděl venku s ostatními.

„Uhni, prcku,“ vrátil mi to Zane, když vycházel z domu.

Na rozdíl od něj jsem ale o kousek popolítla a slíbila mu odplatu.

„Mami!“ vstoupil mi do zorného úhlu můj už skoro dospělý syn. „Musím s tebou mluvit.“

Byl zázrak, že jsem otěhotněla, stejně jako byl zázrak, že jsem porodila. Doktoři tomu nedávali moc šancí a teď se na to podívejme. Přede mnou stál můj dokonalý syn, který byl přesnou kopií svého otce. Tarasovi bylo šestnáct a za celý svůj život si nemohl stěžovat, že by mu něco chybělo. Byl dokonalým a vysněným dítětem.

„O co jde, zlato?“ přistoupila jsem k němu a stiskla mu ruku.

Už teď mě převyšoval a byl stejně vysoký jako jeho otec.

„Chci do ringu se strejdou Zanem.“

„Co?“ vykulila jsem oči.

„Mami, ty víš, že na to mám,“ přivřel oči.

„Zlato,“ povzdychla jsem si. „Na to ses mě přece nemusel ptát. Stačí říct Zaneovi, vezme tě do ringu.“

„Ne, mami, ty mě nechápeš,“ zavrtěl hlavou. „Chci jeho pásy.“

Byl sice synem svého otce, ale rozhodně po něm nezdědil lásku ke zbraním a mučení lidí. Tuhle vládu převzal Nikolaj. Vyřizoval za Dariuse věci v Moskvě, a když bylo potřeba, tak i kdekoli jinde. Taras byl spíš na boj holýma rukama a nejednou jsem kvůli tomu stála ve školní ředitelně.

„Nemůžeš bojovat v ringu se Zanem, zlato. On si pásy vzít nenechá,“ odpověděla jsem mu klidným hlasem, ale srdce mi v hrudi bušilo tak hlasitě, že to muselo být slyšet až venku. „Dalo mu dost práce je vybojovat a jednou přišel skoro o všechno.“

„Dokážu to, mami,“ pousmál se na mě a jeho zelené oči jiskřily odhodláním. „Chci jen, abys to věděla a aby ses na mě nezlobila.“

Vrátila jsem mu úsměv a pohladila ho po tváři. Byl to můj chlapeček, moje vysněné dítě. Nikdy bych se na něj nezlobila.

„Tak jdeme, Tare,“ nakoukla Zaira do domu. „Drinky čekají.“

„Někam jdete?“ podívala jsem se na dceru Zanea a Zoe.

„Jo, dolů do toho nového klubu,“ přikývla. „Dáme na něj pozor, teto, neboj se.“

Dávat na mého syna pozor nebyl vůbec jednoduchý úkol, protože i když byl Dariův syn, povahu a stavbu těla měl spíš po Zaneovi. Taras byl ten, kdo za ně řešil problémy, a to většinou pěstmi.

Nebála jsem se o něj, ale o lidi kolem něj. Přejela jsem Zairu pohledem a viděla v ní její matku. Byla drobná, křehká a prostě dokonalá, s dlouhými tmavými vlasy až po zadek, roztomilým obličejem a perfektní postavou v titěrných šatičkách.

„Viděl tě táta?“ ukázala jsem na její outfit.

„Ne,“ vyhrkla. „Teto, že mu to neřekneš?“

„O co tu jde?“ ozval se za mnou Dukeův zvědavý hlas. „Sakra, viděl tě táta?“ zeptal se Zairy, když si ji přejel pohledem.

„Bože, tahle rodina je šílená. To si na sebe v tomhle parnu nemůžu vzít ani šaty?“ protočila oči.

„To určitě můžeš, zlato,“ přikývla jsem a snažila se nesmát. „Ale tohle nejsou šaty. Je to spíš kus plátna.“

„Spíš to vypadá, jako by sis kolem sebe omotala tátovy bandáže,“ naklonil Duke hlavu.

„Neřeknete mu to?“ zaprosila nás.

„Co za to?“ řekl Jurij, který právě přišel z terasy.

„Neutopím tě, ty jeden blbečku,“ ucedila Zaira a ani se na něj neotočila.

„Za toho blbečka mu řeknu, ať přijde do kuchyně, aby tě viděl,“ ušklíbl se Jurij a plácl si se svým tátou.

„Na to nemáš,“ založila si Zaira ruce na prsou a zatvářila se přesně jako její otec. „Dřív, než ho zavoláš, tě zmlátím.“

Ona jediná totiž šla ve šlépějích Zanea. Věnovala se boxu a bavil ji. Zuri k němu naopak nikdy neměla vztah. Chtěla se věnovat modelingu. A tak i když byla dvojčata a byla si téměř k nerozeznání podobná, v tomhle pubertálním věku si zakládala na tom, že chtějí vypadat stejně. Přesto byla každá povahově jiná.

Zuri byla klidná, rozumná a věděla, co chce. Šla si za tím.

Zatímco Zaira byla výbušná jako její otec a Taras, nerozumná a tvrdohlavá.

„Nebojím se tě, prcku," ušklíbl se na ni.

„Strejdo, měl bys uhnout, pokud nechceš dostat pěstí za svého syna," vrátila mu úšklebek Zaira, ale mluvila k Dukovi.

Zvedla jsem ruce, jakože je toho na mě moc, a vyšla z kuchyně na nádhernou večerní terasu, kterou Zoe dovedla k dokonalosti.

Byla tu spousta květin, terasa měla mramorovou dlažbu a bazén byl větší než v době, kdy se do tohoto domu nastěhovali.

„Vzala jsi ty flašky vína?" zeptala se mě Chloe a přehodila svoje dlouhé vlasy na záda.

„Vezme je Duke," pokrčila jsem rameny a sedla si vedle svého manžela.

Přejela jsem mu rukou po noze a podívala se na něj. Byla jsem spokojená a šťastná. Byli jsme zase všichni spolu, včetně našich dětí.

„Musím vám něco říct," podíval se na nás Zane a potáhl z vodnice. „Podle všech předpokladů bych ve svém věku měl být v důchodu a vážně se do něj chystám. Ale než se tak stane, chci absolvovat poslední boj o pásy a pak je předat tomu nejlepšímu z nejlepších. Chci, abyste tam byli všichni."

„Ještě že jsem tě donutil koupit ty posilovny, abys měl v důchodu prachy, co?" ušklíbl se na něj Darius.

„Spíš ještě že pro tebe pořád dělám, viď?" oplatila mu to Zoe a plácla si s mým manželem.

„Tak nějak," přikývl Zane. „Prostě si chci naposledy stoupnout do ringu a vymlátit z nějakého parchanta duši, dokud vím, že na to mám."

„Na sparing už zapomeň, brácho. Jsem na to starej," odpověděl mu Duke, který si sedl vedle Chloe a položil na stůl flašky s vínem.

„Beru to," ozvalo se za námi.

Všichni jsme se otočili a já zavřela oči, když jsem viděla svého odhodlaného syna, jak tam stojí se založenýma rukama na prsou a rozkročenýma nohama.

„Co bereš?" zeptala se ho nechápavě Chloe.

„Tu výzvu. Beru tu výzvu. Porazím strejdu Zanea a dostanu pásy."

„Co?" podíval se na něj nechápavě Darius a já jen zavrtěla hlavou.

„Vy víte, že mě box baví. Miluju ho a chci ty pásy, co ti visí doma nad postelí, strejdo. Chci to, co jsi měl ty."

Zane se zvedl a došel až k Tarasovi. Chytil ho za široká ramena a trochu se na něj pousmál. „Je za tím spousta dřiny a odříkání. Jsi na to připravenej, Titove?"

„Jako ještě nikdy," přikývl můj syn.

„Fajn," odpověděl Zane. „Tak to abychom začali s tréninkem, abys prošel všemi koly až k vítěznému zápasu."

„Aspoň že Nikolaj se potatil, co?" pousmála se Zoe a mrkla na mě.

„Zairo?!" ozval se Zaneův naštvaný hlas a my zahlédli jen šmouhu, když proběhl domem. „Co to máš do prdele na sobě?!"

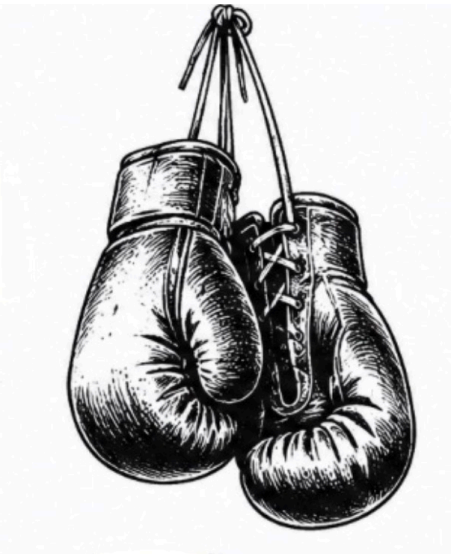
„Když mě omluvíte, musím jít řešit outfit své dcery a vysvětlit svému manželovi, že to, co má na sobě, se teď nosí," zasmála se Zoe a zvedla se od stolu. „Nalij mi, prosím tě," kývla na Chloe a zmizela ve svém domě.

Byli jsme rodina. Silnější než dřív, rozumnější.

Viděli jsme jeden na druhém, jak stárneme, ale nikdy bychom si to nepřipustili. To jen naše děti nás hodnotily jako starce. Byly jako my. Naše

malé kopie, které se snad vyhnou našim chybám, ale přesto půjdou v našich šlépějích.

PROLOG

Narodil jsem se pošpiněný a nečistý. Byl jsem synem nejobávanějšího muže. Do vínku jsem dostal neochvějnou jistotu, chuť po krvi a nulový strach. Otec mě vychovával v duchu toho, že nikdo není lepší než my.

A vážně nikdo nebyl.

Darius Titov byl nositelem jména, které znamenalo bolest.

Změnila ho až ona. Freya Volkovová.

Díky ní se můj život změnil. Když si vzala mého otce, mraky jako by se rozestoupily a slunce opět vysvitlo. Byla nádherná, silná a dívala se na mě, jako bych jí měl přinést nové zítřky.

Do té ženy jsem se zamiloval ve velmi raném věku.

Taky mi dala širší rodinu. Už jsme nežili s tátou na hraně. Pendlovali jsme, protože do mojí rodiny přibylo mnoho dospělých lidí.

A pak donesla domů mého bratříčka. Až postupem let mi došlo, že děti se jen tak nikde nekoupí.

Věkový rozdíl tří let byl patrný až ve chvíli, kdy jsme byli starší. Když se začalo hrát na to, že tohle je Tarasovo a tohle je tvoje, Niku.

Podívej se, jak se Taras snaží, Niku. Proč nejsi víc jako on…

Začal jsem je nenávidět a jediné východisko jsem viděl v ringu.

A v tu chvíli vstoupil do hry můj strýc.

Zane Volkov.

Nejobávanější boxer té doby. Žral jsem ho. Byl mým vzorem. Rozhodně mě jeho práce zajímala víc než zbraně a mučení lidí. Dělal jsem pro tátu špinavou práci, ale postupem času jsem přišel na to, že láska k boxu, kterou jsem měl odmalička, je silnější než touha po vymáhání. To jsem přenechal tátovi.

Tátu jsem taky obdivoval, protože mi konečně ukázal, že dokáže i milovat.

Přesto tam nepatrné rozdíly ve výchově byly.

Teď to možná vyzní úplně na hovno, jako by mě neměl rád. On mě měl rád, jen to dával najevo s opatrností a surovostí, která náš lid provázela od nepaměti.

Jenže to Zane mě naučil všechny techniky boxu. To on mě naučil, co znamená slovo vášeň ve sportu. A já ten sport miloval. Miloval jsem i to, že mě Zane neodstrkoval. Že mě stavěl do pozice, kdy jsem pod nátlakem musel řešit krizové situace.

Ať už v ringu, nebo mimo něj.

S boxem jsem skončil zhruba ve dvaceti letech. Ne proto, že bych ho zavrhl, ale proto, že v něm bylo až moc pravidel a já je v pubertě nesnášel. I když to byla moje vášeň, uspokojení mi nepřinášel.

Přenechal jsem to bráchovi, který se do boxu připletl čistě omylem a miloval pravidla.

Byli jsme tak zkurveně odlišní.

Našel jsem se v undergroundu. Byla to správná cesta, kterou jsem se vydal po pár sračkách v Moskvě, které jsem pro tátu dělal.

Underground mi neschvaloval ani Zane, ani můj otec.

Věděl jsem, že tam můžu kdykoli umřít. Ale taky jsem věděl, že pokud se to stane, budu pyšný na to, že mě zabilo to, co jsem miloval.

Jmenuju se Nikolaj Titov.

Doma mi říkají Niko.

Ale v kleci… v kleci jsem Monstrum a všichni se mě bojí.

1
Nina

SOUČASNOST

6 let po rodinném setkání na Santorini.

Podzim udeřil v plné síle a já si přitáhla kabát blíž k tělu, když jsem probíhala přes podzemní průchod směrem do města. Listí hrálo všemi barvami a já tohle období milovala. Možná proto, že jsme si v něm s mámou dokázaly hrát hodiny a hodiny. Milovala focení a to podzimní pro ni mělo zvláštní atmosféru. Měla jsem miliony fotek s listím, s kaštany, v lesích i na odlehlých loukách.

Všechno v tomhle období víc vonělo, všechno bylo barevnější, a i když se příroda chystala ke spánku, moje máma se probouzela.

Dokud neusnula úplně a nikdo ji neprobudil. Zůstala jsem na tomhle světě sama jen s babičkou a podzim jsem milovala i za ni.

Doběhla jsem k Semmelweisově univerzitě, kde jsem studovala fyzioterapii. Oklepala jsem se u vchodu a usmála se na své dvě kamarádky, které na mě už čekaly.

„Dneska máš zpoždění," utrousila Irina a odhodila si na záda spletené rudé vlasy. „Nech mě hádat, zaměstnával tě tvůj sexy přítel."

Rozesmála jsem se a stáhla si z ramen kabát, který jsem si přehodila přes ruku. „Není to můj přítel, jsme jen kamarádi."

„Jasně, kamarádi," protočila oči Anna. „Taky chci takového sexy kamaráda."

„Jste obě hrozný,“ zavrtěla jsem se smíchem hlavou a vydala se aulou k učebně. „Dneska musím vypadnout dřív. Vynechám přednášku z biochemie, můžu si to od vás pak opsat?“

„Proč jdeš dřív?“ nechápala Irina.

„Taras má zápas.“

„Odkdy jsou zápasy odpoledne?“ zamračila se.

„Je to jen exhibice,“ odpověděla jsem jí přes rameno a usmála se na Michaela, který se kolem mě protáhl, aby si stihl zabrat místo v zadních lavicích.

„Chci se jít podívat,“ drcla do mě Anna. „Chci taky klofnout sexy boxera.“

„Však ten její Taras boxuje jen ve střední váze,“ odmávla to Irina. „Kdybych si měla vybrat, chtěla bych boxera z těžké váhy. Minule jsem koukala na nějaký záznam v televizi. Mlátili se v klecích, a to byla panečku podívaná.“

„To ale není box,“ rozesmála jsem se a konečně si sedla.

Urovnala jsem si prameny dlouhých blonďatých vlasů a vytáhla zápisník.

První hodina anatomie byla čisté mučení. Na tuhle školu jsem musela dřít. Dřela jsem po nocích, abych si mohla platit školné, protože jsem nedosáhla na stipendium. Do toho všeho jsem se starala o babičku a celkově toho bylo tolik, až jsem se divila, že nepadám na hubu. Ale nechat si ujít zápas, byť jen exhibiční, to bych si neodpustila. Mým zaměřením byla fyzioterapie, ale s jistotou jsem věděla, v jakém odvětví budu po škole pokračovat. Rozhodně jsem se chtěla jednou starat o boxery.

To byl jediný sport, kterému jsem rozuměla.

Protáčela jsem v prstech propisku, občas si udělala zápisek, ale v duchu jsem byla v Danube Areně a těšila se na to, co dnes uvidím.

„Hej,“ drcla do mě Irina. „Chápu, že si představuješ, jak ti Taras nakládá tělo, ale měla by ses soustředit.“

„Však se soustředím,“ povzdychla jsem si.

„Nesoustředíš, jsi myšlenkami úplně jinde,“ pokrčila rameny. „Vím, kde se tvoje mysl toulá, ale věř mi, pokud se nezaměříš na to, co je teď důležitý, jednou nebudeš dělat to, co si ze srdce přeješ.“

„Všichni nemáme fotografickou paměť, Ir,“ šeptla Anna.

„Závidíte,“ mlaskla.

„To si piš,“ přikývla jsem.

Vyběhla jsem z univerzity s dvacetiminutovým zpožděním. Za běhu jsem si oblékala kabát a v duchu nadávala na Irinu, která mě zdržela. Proběhla jsem kolem stánku s jídlem, když mi na protest bolestivě zakručelo v žaludku.

Sakra, neměla jsem čas ani na jídlo!

Naskočila jsem do hromadné dopravy, zaplatila a s funěním se posadila na sedačku. Cesta zabrala jen osm minut, ale i tak jsem jízdu popoháněla očima. Když jsem se blížila k aréně, stoupla jsem si ke dveřím a vyskočila hned, jakmile autobus dobrzdil.

Rychle jsem se prohnala ke vstupu, ukázala kartu, kterou jsem od Tarase dostala, a udýchaně se opřela o kolena, když jsem se dostala do kruhové místnosti. Uprostřed ní byl ring a kolem něj byly všude rozestavěné židle. Na jednu z nich jsem se unaveně posadila. Zašátrala jsem rukou po jablku, které jsem měla hozené v batohu, a s chutí se do něj zakousla, zatímco Taras se snažil z protivníka vymlátit duši.

Měla jsem za to, že je to exhibice, pomyslela jsem si a opřela se v židli.

Večer mě čekala podobná akce. Jen v trochu temnějším prostředí, s mnohem drsnějšími a jinak stavěnými muži.

Taras byl miláček.

Drsný, ale přesto roztomilý kluk. Měla jsem ho ráda, protože jsem se s ním dokázala hodiny bavit o všem. Ale chybělo mi tam to něco. Ti motýli v břiše nebo možná chemie. Těžko říct.

Měl špinavě blond vlasy a modré oči, atletickou postavu s vyrýsovanými svaly a převyšoval mě o půl hlavy.

Irina z něj byla hotová, ale já… Asi se mnou bylo něco špatně. Kromě pár pus a letmých doteků jsem ho k sobě nepustila. Nechtěla jsem ho vodit za nos a slibovat mu růžové zámky.

Udržovala jsem náš vztah na čistě přátelské úrovni a mrzelo mě, že ji Taras občas překračoval.

Když složil svého soupeře a rozhodčí zvedl jeho ruku nad hlavu, zatleskala jsem a postavila se. Byla jsem na něj pyšná. Jeho údery byly přesné a tvrdé. Ne natolik, aby se z protivníka valila krev, ale dost na to, aby mu rozsekly obočí.

Jeho pohled se přesunul ke mně a on se usmál s chráničem v puse. Zamávala jsem mu a on ukázal na uličku vedoucí k šatnám. Přikývla jsem, sebrala ze země batoh a vydala se tam.

Neohlížela jsem se nalevo ani napravo. Prošla jsem kolem jeho sparingpartnera, kterému jsem kývla na pozdrav, a zašila se v šatně s jeho jménem.

Taras Titov měl ve světě boxu jedno velké plus. Jeho strýc byl legendou. Z vyprávění vím, že ho učil, takže všechny techniky, které Taras ovládá, má od něj. Stejně jako jeho bratranec Jurij Volkov. Sledovala jsem i jeho zápasy, ale zatímco Taras boxoval ve střední váze, Jurij byl boxerem těžké váhy.

Přesně Irinin typ.

Stáhla jsem ze sebe kabát a odhodila ho společně s batohem na jednu z židlí.

Když jsem vyskočila na stůl a sedla si, dveře se prudce otevřely a dovnitř vpadl ten, který mě chtěl víc než já jeho.

„Ahoj,“ usmála jsem se na něj a nechala se obejmout, i když byl zpocený a dvakrát nevoněl.

„Myslel jsem, že nedorazíš,“ vydechl a políbil mě na rty.

„Přednáška se protáhla a já jsem nestíhala,“ pokrčila jsem rameny.

„Vyhrál jsem to.“

„Nepochybovala jsem,“ přikývla jsem.

„Mohli bychom si udělat hezkej večer,“ posadil se obkročmo na židli.

Jednou, až dospěje, z něj bude materiál na ženění. Ale zatím na mě hleděl dvaadvacetiletý chlapec s jiskrou v očích a podmanivým úsměvem.

Kde byli ti podělaní motýlci, když je člověk potřeboval?!

„Večer se musím postarat o babi, můžeme to nechat na jindy?“ naklonila jsem hlavu.

„Babi je přece svéprávná a minule tě pobízela, abys chodila víc mezi lidi,“ zamračil se.

„Jo, ale taky už je stará a nechci, aby tam byla pořád sama,“ namítla jsem.

Nemohla jsem mu říct, že každou druhou noc navštěvuju arénu za městem. V docích totiž stála opuštěná továrna, kterou někdo předělal na halu pro undergroundové zápasy. Říkalo se tomu s oblibou Jáma a rozhodně nešlo o čisté souboje.

Zatímco box měl svůj řád a pravidla, v Jámě bylo jen jedno.

Bojuj, nebo zemři.

Měla jsem to tam ráda, protože mi to dalo víc praxe než ve škole. Všichni zápasníci občas potřebovali moje služby a všichni do jednoho mě měli rádi. Připadala jsem si tam skoro jako princezna.

„Nino?“ vyrušil mě Taras, který mi luskl prsty před obličejem. „Byla jsi na chvíli mimo.“

„Promiň,“ usmála jsem se. „Co jsi říkal?“

„Jestli si se mnou zajdeš alespoň na kávu.“

„Ráda.“

Když se rozezněl gong, jako vždycky jsem úlekem nadskočila. Měla jsem založené ruce na prsou a dívala se na dění pode mnou. Nikdy jsem nechtěla stát blízko klece v Jámě.

Ne snad proto, že bych měla strach nebo mě odpuzovala krev, ale protože jsem nesnášela zvuk praskajících kostí.

Underground nebyl tak pěknou podívanou jako box nebo MMA. Tady se nehrálo na pravidla ani na body. Tady se vyřizovaly účty nebo určovalo, kdo je králem a kdo poraženým.

Toho poraženého většinou odnášeli na nosítkách, anebo ho rovnou pohřbívali.

Lidi sem chodili za vidinou peněz. Výhra byla obrovská a peníze za ni ještě větší než respekt, který si tím vydobyli.

Bylo to podobné luxusní prostituci. Tam jste taky neplatili pasákovi a všechny prachy byly vaše.

Tady byla tím pasákem Smrt. Čekala v rohu na sebemenší chybu, a pokud ji ten daný člověk udělal, vzala mu to nejcennější.

Život.

Byla jsem tu proto, že jsem měla známé na správných místech. Dimitri byl můj nejlepší přítel od základky a tyhle souboje pořádal. A vzhledem k tomu, že mi věřil, nabídl mi práci. Jako jediná žena jsem směla vstoupit do klece a ošetřovat raněné.

Pokud nějací byli.

Většinou to spíš zakřupalo a nebylo co ošetřit.

Hodilo mi to každou noc slušné peníze, které jsem si odkládala na studium nebo na horší časy, a tak jsem nad tím vším přivírala oči.

Bylo to ilegální.

A kdyby to uniklo ven, všichni bychom měli obrovský malér. Mě nevyjímaje.

„Neuhodneš, kdo dneska bojuje," přistoupil ke mně Dimitri.

Stála jsem v kruhovém sále, uměle vytvořeném amfiteátru, v jehož středu byl klasický čtverec s lany. Sedadla byla zaplněná do posledního místa a lidi vřískali a rozhazovali penězi jako zvířata, která se utrhla ze řetězu. No a co, že tam dole právě vyprchal život nevinného muže.

„Kdo?" podívala jsem se na něj líně.

„Nikolaj Titov," zamrkal.

„A?" pokrčila jsem rameny. „Zase bude jen další mrtvý."

„Ten chlap je legenda," vykulil oči.

„A já jsem Panna Orleánská," ušklíbla jsem se pobaveně. „Je to jen další muž, který zabije jiného muže."

„Je to brácha tvého přítele," ušklíbl se. „Nechceš si vsadit?"

„Taras není můj přítel," zaúpěla jsem v duchu. „Navíc se mě ptáš každou noc, co tu jsem, a každou noc ti dávám tu stejnou odpověď."

„A já to budu zkoušet pořád dokola, dokud to jednou neuděláš," plácl mě po zadku a odešel.

Nemohla jsem se na něj ani zlobit.

Protože už se jako idiot narodil.

Z ringu odnesli bezvládné tělo a parta uklízečů vydrbala podlahu od krve. Ne že by to snad někdy šlo dočista.

Aréna na okamžik utichla a světla pohasla.

Na to, že to tu vzniklo z bývalé továrny a nasypalo se do toho neuvěřitelné množství peněz, to tu vypadalo dokonale. Vytvářelo to temnou a drsnou atmosféru. Blikající světla, jejichž záře neprosakovala ven, aby nepřilákala návštěvníky, kteří tu neměli co dělat, nebo policii, kterou by z toho nejspíš trefil šlak.

Byla čest tu být a sledovat muže, kteří opravdu stáli za hřích. Jako jediná ze všech lidí tady jsem na to nepotřebovala tučný balík peněz. Stačil mi kufřík s lékařskými potřebami, které jsem si nakradla na praxi v nemocnici.

Světla se stočila a osvítila cestu naproti mně. Vedla mezi sedadly a kráčel po ní muž, jehož ramena byla jako skály.

Do prdele, pomyslela jsem si.

On nebyl člověk. Bylo to monstrum. Nezahalil ho ani plášť s černou kápí. Mohutná postava, vyrýsované svaly a nízko posazené kraťasy. Pohyboval se jako boxer, ne jako muž z ulice. Oči měl skryté ve stínech, ale když se přiblížil ke kleci a shodil z hlavy kapuci, oněměla jsem.

Tak jako vždycky, když jsem ho spatřila.

Nakrátko ostříhané černé vlasy, které se na vrchu hlavy lehce kroutily. Ostře řezaná čelist s dvoudenním strništěm, plné rty a ty oči… Světle šedé až skoro stříbrné. Člověk by řekl, že v nich může vidět sám sebe.

Lenivě přejel očima arénu a zastavil se na mně. Možná proto, že jsem byla jediná, kdo neseděl. Možná proto, že jsem neuhnula pohledem.

Zatraceně mi z toho pohledu zvlhly kalhotky a já odtrhla pohled jako první.

Nedalo se to vydržet.

„Dámy a pánové… Niiikooolaaaj ‚Monstruuuuum‘ Titoooooov!“ zahlásil hlas v reproduktoru. „Jeho vyzyvatelem není nikdo jiný než Mikuláááš ‚Tsunaaamiii‘ Vargaaa!“

Znovu jsem si dovolila pustit uzdu fantazii a podívat se na muže v kleci. Už se na mě nedíval. Místo toho poskakoval a zahříval svoje tělo.

Svoje lahodné tělo.

Pod nímž by se to moje skvěle vyjímalo.

Bylo špatné smýšlet o bratrovi mého kamaráda, ale já jsem nikdy neřekla, že jsem dobrá žena.

A pokud byl Taras krásný chlapec, jeho bratr Nikolaj byl nádherný muž.

Oba byli tak rozdílní, a přesto je spojovala stejná krev.

Bála jsem se dne, kdy se Niko prořekne před bratrem a já budu muset vysvětlovat, co dělám po nocích v Jámě.

Ale pohled na něj zaručoval smlouvu s ďáblem.

Kde ji mám podepsat?

2

Nikolaj

Zahříval jsem svoje tělo a přitom cítil její oči v zádech. Věděl jsem o ní ještě dřív, než jsem vstoupil do Jámy. Dimitri mě obeznámil s tím, že ji sem vzal, aby tu ošetřovala zraněné. Studovala fyzioterapii a normálně bych proti tomu nic neměl, jen ať se holka přiučí… ale kurva! Byla to holka mého bráchy a já bych jí nejradši vyšukal mozek z hlavy.

Chtěl jsem si sáhnout na ty dlouhý blonďatý vlasy a zjistit, jak moc jsou hebký. Chtěl jsem se klouby prstů dotknout její mléčné kůže, abych zjistil, jestli je tak jemná, jak vypadá.

A o těch barvách v jejích očích jsem radši ani nemluvil. Modrá, v níž byly sytě zelené tečky, které rozbíjely oceán, jenž v nich bouřil.

Pokaždý, když jsem ji viděl po boku Tarase, jsem chtěl někoho zabít.

Hňup jako on si rozhodně nezasloužil holku, jako byla Nina.

Byla energická a bylo jí všude plno, až by to někomu mohlo lézt na nervy.

Znal jsem ji zhruba čtyři měsíce, od doby, kdy ji bratr pozval na rodinnou večeři. Ani u toho stolu mi neunikly její pohledy, to, jak si žmoulala ruce a byla nervózní. Musel jsem se v duchu smát. Věděl jsem moc dobře, co si představuje.

Špatní chlapci vládli téhle době a ona moc dobře věděla, čeho bych byl schopný, pokud by šlo o ni a o postel.

Ale jak už jsem řekl, byla to holka mého bratra.

Jámou se rozezněl sportovní song od SmithNThompsona a já si proklepal ruce. Měl jsem na nich jen bandáže a těšil se, až se během chvíle jejich bílá barva zbarví do ruda.

Vyzval mě Mikuláš Varga, oblíbený domácí zasranec, který v sobě neměl tolik severské krve jako já, aby mi dokázal rozdrtit kosti.

Když vstoupil do ringu, ušklíbl jsem se a zasunul si do pusy chránič. Nebyla tu pravidla, nebyli tu doktoři a rozhodně tu nebyli sudí. Dnešní zápas měl skončit KO.

Mohlo se cokoli. Kopy, údery. I ty, které vás poslaly do hrobu.

Miloval jsem ten adrenalin, který mi proudil žilami.

Byl jsem nabuzenej jako pitbul a čekal, kdy se utrhnu ze řetězu.

Ozvala se rána do gongu a já přikročil ke středu ringu. Znovu jsem proklepal ruce a okamžitě si vykryl obličej, když Mikuláš zaútočil.

Ukročil jsem do strany a lehce se sklonil, abych mu poslal levý a pravý direkt do žeber.

Diváci vzrušeně zahučeli, když se Mikuláš bolestivě zamračil a chytil se za bok.

Na rozdíl od nich jsem slyšel to zakřupání.

Jeho kroky zaduněly po podlaze, když se z bolesti oklepal a vyrazil ke mně.

Vykryl jsem se a mezi rukama nechal mezeru dost velkou na to, abych si všiml, že přestože útočí, míří stále na stejné místo. Lidi chtěli krev, ale já chtěl mít pověst.

Jeho levačka zasáhla můj obličej, když jsem se odkryl příliš brzy, a já cítil, jak mi natrhl obočí. Po tváři se mi okamžitě rozlila krev a já přivřel oko. Kůže mě štípala a pálila, ale nebyl čas se tím zabývat. Počkal jsem, až

se po další ráně do mého boku stáhne, a vyskočil, abych ho nohou trefil do krku.

Byla to nádherná rána, která ho zasáhla přímo do průdušnice.

Jeho oči se protočily a tělo se skácelo na zem jako domeček z karet.

Párkrát se otřásl, zakopal nohama a bylo po všem.

Rozhodčí, který tu pro dnešní večer byl, ke mně zvedl pohled, jako by mi tím chtěl říct, ať se držím dál.

Nebyl jsem magor. Neviděl jsem důvod sednout si na něj a dodělat ho. Asi ve mně ještě zůstal kus boxera.

Sáhl Mikulášovi na tepnu a podíval se na sudího. Když nad jeho tělem udělal gesto šach mat, věděl jsem, že ten dvacetiletý kluk umřel.

Jedna rána. Jen jedna na přesně cílené místo ukončila jeho mladý život.

Měl bych se cítit špatně. Ale za ty roky už jsem takových jako on zabil tolik, že jsem neměl dost žaludečních šťáv, abych jeho smrt alespoň prozvracel jako dřív.

Oddechoval jsem jako po nejlepším zápasu svého života a vytáhl si chránič z pusy.

Když jsem se zadíval na hodiny nad hlavami diváků, kteří pískali a mávali penězi, zjistil jsem, že od začátku zápasu uběhlo sotva deset minut.

Deset minut mi stačilo k tomu, abych někoho zabil.

„Sázky!“ vykřikl někdo.

Věděl jsem, že za dnešní večer jsem si vydělal tolik, že se v prachách můžu koupat.

Nedělal jsem to kvůli nim.

Dělal jsem to, abych si vydobyl respekt a postavení, aniž by se někdo ohlížel na moje příjmení.

Když jsem se s ní střetl pohledem, jen sklopila hlavu a zamířila do šaten, aby mě ošetřila.

Ještě jsme spolu do takového kontaktu nepřišli, protože mě nikdy nebylo potřeba ošetřovat. Těšil jsem se na její ruce na mém obličeji, na to, jak bude uhýbat očima, i na to, jak se jí budou třást prsty.

Kývl jsem na Dimitrije a přelezl provazy. Opouštěl jsem Jámu s tím, že se sem teď budu vracet pravidelně, abych obhájil svoji výhru.

Zamířil jsem uličkou k šatnám a nechával se plácat po zádech jako muž, který vyhrál souboj se smrtí.

Rozrazil jsem dveře šatny a zadíval se na její vyšpulený zadek.

Kurva, bože, pomoz mi, pomyslel jsem si a nohou kopl do dveří, aby se zavřely.

„Nepotřebuju, abys mě ošetřovala," zavrčel jsem a vyhoupl se na stůl.

„Samozřejmě," otočila se na mě. „Ono to obočí sroste samo."

„Jo," zahučel jsem a pomalu si sundával bandáže.

Nemohl jsem se na ni dívat. Nemohl jsem sledovat ty obtažené legíny, které dělaly její zadek pevnější a větší, ani tílko, které zdůrazňovalo její kozičky.

„Narovnej se, Nikolaji, nevidím tam," ucedila a stoupla si přede mě.

Nasraně jsem zvedl hlavu a roztáhl nohy, aby se ke mně dostala líp.

Když ke mně přistoupila a já vtáhl do nosu její vůni, skoro jsem zavyl.

Jen skoro.

Směs růží a levandule byla síla i na mě. Nikdy u mě takhle blízko nebyla. Nikdy jsem si k ní nemohl přivonět.

Přiložila mi gázu namočenou v dezinfekci k obočí a já sebou lehce cukl.

„Tohle tě bolí, ale rány, který dostáváš, přejdeš bez povšimnutí?" pozvedla obočí.

Držel jsem její pohled a měl nutkání chytit ji za boky.

„Když mám v sobě adrenalin, necítím nic," ucedil jsem.

„A pak vyprchá a ty se kroutíš jako malá holka,“ ušklíbla se. „Mám ti to pofoukat?“

„Mluvíš se mnou takhle proto, že chceš přehlušit ten strach v sobě? Doslova cítím, jak se třeseš, Nino. Je to proto, že se mě bojíš? Nebo proto, že chceš, abych pofoukal tvoji kundičku?“

Její tělo se napjalo a oči potemněly. Gáza se v tu chvíli přitiskla k mému obočí víc, než by měla.

„Měl bys zavřít hubu, Titove. Uvědom si, že mám v ruce pinzetu.“

„A?“ pokrčil jsem rameny. „Neuděláš nic, protože víš, že tě to, jak s tebou mluvím, vzrušuje. Protože vím, že s tebou Taras takhle nemluví. A ty to potřebuješ. Mám pravdu? Potřebuješ, aby ti někdo řekl, jak moc zlobivá jsi. Cítím tvoje vzrušení, Nino. I to, jak prahneš po tom, abych se tě dotkl. Abych tě ošukal.“

„Varga tě udeřil do hlavy?“ naklonila hlavu a vyměnila gázu za jehlu a nit. „Jinak si nedovedu vysvětlit tvoje myšlenky, na který se nikdo neptal.“

„Hraješ nedostupnou,“ uchechtl jsem se. „Je to docela sexy.“

„Nehýbej se,“ napomenula mě.

„Uspokojuje tě?“ zeptal jsem se po chvíli.

„Kdo?“

„Můj bratr,“ zavrčel jsem.

„Do toho ti nic není,“ zašeptala a soustředila se na práci.

Sledoval jsem, jak se nadechuje, jak se jí vzdouvají prsa. Jak si skousla ret a odhalila tak nádherné rovné bílé zuby. Byla perfektní.

„Známe se čtyři měsíce. Čtyři měsíce chodíš do Jámy a ošetřuješ chlapy jako já –“

„A dnes je to poprvé, co toho lituju,“ přerušila mě. „Nikdo z nich si ke mně nikdy nedovolil to, co ty. Nikdo se mě nikdy neptal na to, na co ty. To,

že jsi bratr mého kamaráda, neznamená, že nebudeš respektovat určitý hranice, Nikolaji.“

„Niko. Říkají mi Niko,“ opravil jsem ji. „Zapomněla jsi?“

„Nezapomněla,“ protáhla jehlu skrz moji kůži.

„Můj bratr je jen kamarád? Komu to nalháváš? Sobě?“ ušklíbl jsem se a sykl, když zatáhla za nit.

„Hotovo,“ pronesla a narovnala se.

Když ode mě odstoupila, cítil jsem propast, kterou mezi námi vytvořila, a ani za mák se mi nelíbila.

Seskočil jsem ze stolu a postavil se těsně za ni. „Lžeš sama sobě, když tvrdíš, že mě tvoje tělo nechce. Lžeš lidem kolem sebe, že je můj bratr jen kamarád. Poznal jsem spoustu špatných lidí, kotě, ale ty zatím vedeš.“

Prudce se ke mně otočila a praštila mě do holé hrudi. „Co si o sobě kurva myslíš, Nikolaji?! Co to na mě zkoušíš?! Za ty čtyři měsíce, jak pořád zdůrazňuješ, jsi mi věnoval pár pohledů. Co tě vede k tomu se mnou takhle mluvit?!“

„Ty!“ ucedil jsem a chytil ji za ruce. „Ty mě k tomu vedeš. Tím, jak se mnou mluvíš, jakou dravost v sobě kurva skrýváš!“

„Už na mě nesahej. Už se ke mně nepřibližuj a zkus na mě ani nemluvit, Nikolaji.“

„Dobře, jak si dáma přeje,“ ušklíbl jsem se.

Trhl jsem s jejím tělem, abych ji měl zády k sobě, a přitiskl ji na sebe.

„Co to sakra…“

„Lžeš nejen ty, ale i tvoje tělo,“ zašeptal jsem jí do ucha a zajel jí rukou za pas legín. Sjel jsem dolů až pod její kalhotky a sevřel její klín v dlani. Během okamžiku jsem cítil, jak je mokrá. „Jsi zatracená lhářka, kotě. Tvoje kundička doslova prosí, abych si ji vzal.“

Když zasténala a prohnula se proti mně, přitiskl jsem ji pevněji. Sevřel jsem mezi zuby kůži na jejím krku a konečně ji po tak dlouhé době ochutnal. Byla přesně tak jemná a lahodná, jak jsem si myslel. Zajel jsem do ní prstem a trochu s ním zahýbal. Její vlhkost na něm ulpěla a ona hlasitě vykřikla.

Ten zvuk zarezonoval mezi stěnami šatny a mně se bolestivě postavil. Použil jsem palec na její klitoris, abych ji mučil ještě trochu víc, a užíval si chvíli, kdy se mi tříštila v náručí.

To malé kotě sténalo, jako by je měl každou chvíli dostihnout orgasmus.

A já z toho šílel.

I v oparu touhy jsem zaslechl, jak se za námi otevřely dveře. Pootočil jsem hlavu a jediným pohledem vykázal Dimitrije ven.

„Budu!“ vykřikla. „Už budu.“

„Výborně,“ pronesl jsem a prsty z ní vytáhl. „Pak si pamatuj, že jsi mohla být a že jsem ti skoro dovolil se udělat.“

Moje ruka opustila její kalhotky a já odstoupil, abych ze sebe stáhl kraťasy. Potřeboval jsem sprchu a svoji dlaň, abych si to mohl udělat.

„Nenávidím tě, Nikolaji,“ zakřičela za mnou.

„Lhářko,“ oplatil jsem jí.

Pustil jsem sprchu a i přes její šum zaslechl, jak práskla dveřmi.

Jedna nula pro mě, pomyslel jsem si.

Čtyři měsíce mě provokovaly její pohledy. Čtyři posrané měsíce pohledů a nervozity a já tu hranici teď konečně překročil.

Taras mi v dětství vzal všechno.

Otce. Pozornost. I místo prvorozeného.

A já mu teď vezmu to, co ho dělá šťastným.

3

Nina

Počkala jsem na poslední souboj a snažila se ignorovat vlhkost mezi nohama. Ošetřila jsem posledního bojovníka, uklidila si kufřík do skříňky na chodbě a převzala si peníze od Dimitrije.

„Za dnešek je toho nějak víc," zamračila jsem se na sumu, kterou mi položil do dlaně.

„Měla jsi šití, za to je přece vždycky víc," pokrčil rameny. „Ale chápu, že jsi na to zapomněla."

„Jak to myslíš?" nechápala jsem.

„Nijak," zavrtěl pobaveně hlavou. „Zítra přijdeš?"

„Zítra nemůžu, službu má Ivan," namítla jsem. „Budu v aréně, Taras má zápas."

„Jo, vlastně," protočil oči. „Tak v neděli."

„V neděli," mávla jsem na něj a nadhodila si batoh na záda.

Propletla jsem se davem lidí, kteří mezi sebou pokřikovali a házeli po sobě peníze, a konečně se nadechla čerstvého nočního vzduchu. Byla jsem ráda, že tohle peklo pro dnešek končí.

Jak moc jsem se mýlila, jsem zjistila, až když jsem prolezla pletivem obehnaným kolem továrny a dostala se na hlavní silnici. Kousek ode mě parkoval černý Mercedes G. Pootevřeným okénkem se linul rap a já se opatrně vydala kolem něj.

„Nasedni, Nino," přikázal mi známý hlas.

„Nechápu, proč na mě čekáš,“ zavrtěla jsem hlavou.

„Protože nepůjdeš sama. Teď už ti žádný autobus nejede, jsou tři ráno,“ zabubnoval dlouhými štíhlými prsty do karoserie.

„Nikdy předtím jsi to neřešil.“

„Okamžitě nasedni do toho podělanýho auta, kotě!“ ucedil.

„Víš co, Titove?“ usmála jsem se. „Naser si.“

Vykročila jsem po prašné cestě a neudělala ani čtyři kroky, když cvakly dveře a jeho ruce mě prudce chytily kolem pasu. Když mě nesl k autu, házela jsem sebou, ale pro něj to nic nebylo.

Ani nezafuněl.

Ani nehnul brvou.

Jednou rukou mě držel nad zemí, druhou si otevřel dveře spolujezdce a nacpal mě na sedačku.

Vlasy mi spadly do obličeje, a než jsem se rozkoukala, měla jsem kolem sebe obtočený pás. Dveře bouchly, když je zavřel, a já zahlédla, jak obchází auto. Světlo z pouliční lampy ho na chvíli osvítilo.

Nasedl, zapnul si pás a šlápl na plyn.

„Nenávidím tě pořád stejně,“ prskla jsem.

„To klidně můžeš, zvykl jsem si na to,“ pokrčil rameny a soustředil se na cestu. „Jen si stoupni do řady, takových lidí je víc.“

Po půlhodině jízdy, když jsme se dostali do centra, se na mě bokem podíval.

„Kde bydlíš?“

„Vysaď mě u Costy,“ kývla jsem hlavou k rohu dvou ulic.

„Kde bydlíš?!“ zavrčel.

Povzdechla jsem si a nadiktovala mu adresu.

Auto o deset minut později zastavilo před naším domem a já sáhla po klice.

„Díky za odvoz,“ houkla jsem přes rameno.

„Za nic,“ odpověděl a zesílil hudbu.

Vystoupila jsem a zabouchla za sebou dveře s trochu větším důrazem. Došla jsem ke kované bráně vedoucí na nádvoří, a když jsem ji za sebou zavírala, jeho auto tam pořád stálo.

Zamračila jsem se a rozhodila rukama. On se jen ušklíbl a pokynul mi, abych pokračovala.

Protočila jsem oči a udělala, co chtěl.

Prošla jsem nádvořím a zamířila ke dřevěným dveřím, které byly přesně naproti bráně. Vklouzla jsem dovnitř, vyběhla schody do patra a tiše si odemkla náš byt. Nechtěla jsem rušit sousedy ani babičku.

Tiše jako myška jsem prošla předsíní, odložila kabát i batoh, vyzula si boty a šla zkontrolovat babi. Když jsem nakoukla do její ložnice a zjistila, že spokojeně oddechuje, usmála jsem se. Zavřela jsem její dveře, nalila si skleničku vína a šla si na balkon zakouřit.

Mercedes stále stál před bránou domu.

Na co tu sakra ještě čeká?! Proč tam pořád stojí?

Ve finále mi to mohlo být jedno. Zažehla jsem IQOS a uvolněně potáhla. Za podprsenkou mě hřál slušný balík peněz a budoucnost konečně začala vypadat slibně.

Potáhla jsem a napila se vína, když vedle mě bouchly balkonové dveře.

„Nino,“ zaúpěl Dorian z vedlejšího balkonu.

„Ahoj,“ usmála jsem se na svého souseda.

Bylo mu něco kolem třiceti, byl svobodný otec a taky pěkný kurevník. Skoro každou noc u něj sténala jiná žena. Ale nebyla jsem puritánka, bylo mi to jedno.

„Nemůžeš spát?“ opřel se rukama o zábradlí a pohlédl na černý Mercedes.

„Tak nějak," přikývla jsem.

„Počkej, skočím si pro cigára," podíval se na moje prsty, které objímaly elektronickou cigaretu.

„Dáš si se mnou víno?" zeptala jsem se.

„Rozhodně neodmítnu," přikývl a zmizel v bytě.

Dělila nás jen malá zídka. Skočila jsem do bytu pro další skleničku a vzala rovnou celou láhev, abych se s ní vrátila na balkon, kde jsem si přesně na tu zídku sedla.

Auto odjelo a já hleděla na vzdalující se červená světla, dokud nezmizela za rohem.

„Nemohl jsem je najít," vyrušil mě Dorian.

„Tady máš," podala jsem mu skleničku. „Koho tam máš?"

Když mu došlo, co tím myslím, ušklíbl se a zapálil si. Byl to pohledný chlap. Čerstvě oholený, štíhlý, sportovně založený a vysoký. Vlasy barvy medu a oříškové oči. Rozhodně jsem věděla, co na něm ženy vidí. Byl okouzlující takovým tím správným způsobem.

„Upřímně neznám ani její jméno," odpověděl mi a zadíval se na nebe plné hvězd. „Není ti zima?"

„Překvapivě ani ne. Na to, jaká byla odpoledne kosa," pokrčila jsem rameny.

„Jak bylo ve škole?" zadíval se na mě.

„Jako ve škole," řekla jsem upřímně. „Už mi zbývá jen rok."

„A pak víš, co budeš dělat?"

„Fyzioterapii boxerů," přikývla jsem.

„Jo, vlastně, vždyť tvůj přítel je boxer," přikývl.

Neměla jsem sílu ho opravovat. Dnes už ne.

„Jak se má malá?" zeptala jsem se místo toho.